

[Socialministeren]

gangspunktet for denne vurdering må imidlertid være, om de pågældende kan anses for i øvrigt at være parter i sagen.

Spørgsmålet om gennemførelse af lægeundersøgelse, herunder brug af narkose, angår medicinalpersoners forhold og hører under sundhedsministerens område.

Spm. nr. S 119

Til *socialministeren* (23/1 91) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Hvordan vil ministeren sikre, at bedsteforældre eller andre, der faktisk tager sig af et barn, får reel medbestemmelse om og indflydelse på barnets forhold?«

Begrundelse

Ifølge B.T. den 23. januar 1991 har en vuggestuepædagog på baggrund af mistanke om seksuelt misbrug foranlediget, at en 2-årig pige under narkose er blevet undersøgt for seksuelt misbrug, uden at bedsteforældrene, som rent faktisk har udøvet forældremyndigheden i 13 måneder, er blevet orienteret om det. Tilsyneladende har man heller ikke spurgt den advokat, der er blevet tildelt forældremyndigheden.

I en lægeerklæring fra Hvidovre Hospital er bedsteforældrene blevet pure frikendt for på nogen måde at have misbrugt eller svigtet barnet. Alligevel er det anbragt på et observationshjem. Bedsteforældrene har ifølge B.T. ikke fået nogen forklaring eller undskyldning fra vuggestuen eller de sociale myndigheder.

Såfremt oplysningerne i B.T. om, at bedsteforældrene og barnet er fuldstændig retsløse, er rigtige, bør reglerne ændres.

Det bør sikres, at bedsteforældre eller andre, der har tæt kontakt med barnet, inddrages aktivt, når der skal tages stilling til, hvad der skal ske med et barn, når forældrene af den ene eller anden grund ikke er i stand til at tage sig af det. Dette er blot et af flere eksempler på, at man har handlet hen over hovedet på bedsteforældre eller andre personer, der står barnet nær.

Svar (30/1 91):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Som nævnt i mit svar på spørgsmål nr. S 118 har jeg ikke adgang til at gå ind i konkrete sager.

Reglerne i bilstandsloven om det offentliges indsats i forhold til børn med behov for særlig støtte regulerer først og fremmest forholdet mellem de kommunale myndigheder og indehaveren af forældremyndigheden, da det er denne, som efter myndighedsloven har retten til at træffe beslutninger om barnets forhold.

I de tilfælde, hvor det anses for påkrævet at anbringe et barn uden for hjemmet, skal der vælges et egnet opholdssted ud fra hensynet til barnet og dets familie. I Socialstyrelsens vejledning nr. 3 af 27. juli 1988 nævnes bl.a., at der ikke efter loven er nogen foretrukken anbringelsesform, men at der skal vælges et opholdssted, som vil være til gavn for barnet. Samtidig skal der tages hensyn til, hvad der gavner barnets forhold til familien. Muligheden for at vælge eventuel familie, f.eks. bedsteforældre, som opholdssted for barnet bør ifølge vejledningen indgå i overvejelserne.

Bilstandslovens § 67 indeholder regler om forbindelsen mellem barnet og forældremyndighedens indehaver under barnets anbringelse uden for hjemmet. Det vil næppe være muligt – eller ønskeligt – at fastsætte regler om en ret til eksempelvis samvær for andre end forældrene. Problemet er berørt i den betænkning, der blev afgivet af udvalget om de retlige rammer for indsatsen over for børn og unge (1212/1990, side 179-80).

Betænkningen er for tiden til udtalelse i en bredere kreds. Når høringssvarene foreligger, vil jeg orientere Folketinget.

Bortfaldet spørgsmål:

Spm nr. S 131

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 131, der var stillet af Løvig Simonsen (S) til miljøministeren, den 1. februar 1991 er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til *miljøministeren* (25/1 91) af:

Løvig Simonsen (S):

»Kan regeringen tilslutte sig Hanne Severinssens udtalelser på Venstres kredsformandsmøde i Vejle den 19. januar 1991 vedrørende styringsmidler i miljøpolitikken for at opnå et bæredygtigt landbrug?«